

1

Ik geef hem nog tien minuten, besluit ik ruimhartig. Het licht van de voorjaarszon filtert door de bladeren van de zoetgeurende meidoorn voor mijn huis en werpt een hele discoverzameling aan gouden vlekjes op de stoep, maar ik kan er niet al te enthousiast van worden. Ik ben op dit moment namelijk vooral geïrriteerd.

Negen uur. Dat hadden we toch afgesproken? Het is een retorische vraag aan mezelf, want ja, we hadden inderdaad om negen uur afgesproken. Zeker weten. Honderd procent. Ik durf er mijn rechterborst om te verwedden, en dat is nogal een blijk van vertrouwen, want die is net ietsje groter dan de linker.

Inmiddels is het vijf over negen. Geen reden tot paniek, hou ik mezelf voor. Misschien staat er file – het is tenslotte maandagochtend. Of misschien is hij om een andere reden opgehouden. Mees is nu eenmaal... laten we zeggen 'niet de allerpunctueelste persoon op aarde'. Om maar niet te zeggen 'een enorme chaoot'. Sommige mensen zijn slecht met geld, Mees is slecht met tijd. Hij kan er niet mee omgaan. Hij verkwist het aan onzinnigheden, waardoor hij niet genoeg minuten overhoudt voor de écht belangrijke zaken des levens. Zoals toen we een paar

jaar geleden een surpriseparty organiseerden voor de verjaardag van mijn zus – oftewel zijn beste vriendin, al sinds groep vier – en hij gewoon te laat kwam. Rozemarijn was allang binnen. Dat was meteen de laatste keer dat ik geprobeerd heb om samen met hem iets te ondernemen. Nou ja, tot nu toe.

Dit is een gedwongen missie: toen ik tijdens ons maandelijkse filmavondje zei dat ik een cabrio wilde kopen, veerde mijn zus zo snel op dat de popcorn alle kanten op vloog. Ze ramde op de pauzeknop van de afstandsbediening en riep uit: ‘O Madelief, ik weet wie je mee moet nemen!’

Ik sputterde nog tegen dat ik helemaal niemand mee wilde nemen en het prima alleen kon, maar zij was al druk bezig met haar mobiel, en het volgende moment zei ze: ‘Mees ziet het wel zitten.’

‘Méés?’ herhaalde ik met lichte afkeer in mijn stem.

‘Dit is perfect, hij is een auto-autoriteit.’ Ze stootte me aan. ‘Een auto-riteit, snap je?’

Haar stomme grapje negerend wierp ik tegen: ‘Ik kan toch wel zelf research doen!’

‘Waarom zou je research doen als Mees een soort auto-encyclopedie aan kennis in zijn hoofd heeft?’

Ik protesteerde nog wat, maar het had geen zin. Mees had al toegezegd, wat deed ik nou moeilijk?

Ik deed moeilijk omdat Mees diep in mijn allergie zit. Hij blijft ook altijd maar zo vrolijk. Wie is er nou altijd vrolijk? Ik niet, in ieder geval. Het lijkt me doodvermoeiend. We matchen voor geen meter. Goed, hij heeft wel duizend keer zijn excuses aangeboden voor het te laat komen op Rozemarijns feestje destijds, en hij zei dat hij een

goede reden had, maar ik vind het simpelweg onbegrijpelijk dat hij niet gewoon op tijd kan komen. Hoe moeilijk kan het zijn?

Heel moeilijk, blijkbaar. Zo bewijst hij ook vandaag weer.

Zeven over negen, inmiddels. Ik zucht en probeer mezelf te dwingen om mijn mobiel weer in mijn tas te stoppen, maar ik kan het niet. Wat nou als hij het vergeten is? Dan zal ik toch een andere oplossing moeten vinden, dus hoe eerder ik het weet, hoe beter.

De telefoon gaat vijf keer over en dan zegt een verdacht hese stem: ‘Madelief?’

‘Mees.’ Het komt er strenger uit dan ik van plan was. ‘Waar ben je?’

Het blijft even stil.

‘Je ligt nog in bed, of niet soms?’

‘Waar zou ik anders moeten zijn?’ vraagt hij verward. ‘Het is nog hartstikke vroeg.’

Ik weet niet of het mogelijk is om verformfaaid te klinken, maar dat is precies het woord dat in me opkomt. Zijn stem is laag en slaperig, met een schor randje.

‘Het is negen uur geweest,’ zeg ik, en ik hoor zelf ook dat ik een beetje snerp. ‘Je had hier al...’ Ik haal mijn mobiel van mijn oor om een blik op de tijd te werpen. ‘...acht minuten geleden moeten zijn!’

‘Negen uur? Je bent in de war. Het is acht uur.’

Er valt een korte stilte waarin we geloof ik tegelijkertijd beseffen wat hier fout is gegaan, alleen reageren we er allebei totaal anders op. Ik stoot een kreun van ellende uit. Mees schiet in de lach.

‘Dat is ook zo!’ roept hij. ‘Zomertijd. Dus de klok is een uur... terug?’

‘Née, een uur vooruit, dus,’ bijt ik hem toe. ‘Dat leer je al op de basisschool, Mees. Vóórjaar, dan gaat de grote wijzer van de klok vóóruit.’ Dan schiet me iets te binnen. ‘Maar dat was gisternacht.’

‘O, dat zou best kunnen.’

‘Leef je serieus al een complete dag in de verkeerde tijdszone?’ vraag ik verbijsterd. ‘En dat heb je niet eens gemerkt? Je mobiel past zich toch automatisch aan?’

‘Ik heb een ouderwetse wekker.’

‘Maar dan zit er een uur verschil tussen de tijd op je telefoon en de klokken in je huis die niet automatisch goed worden gezet. Dat moet je gezien hebben!’

‘Ik let eigenlijk nooit zo op de tijd,’ antwoordt hij op een nonchalante toon die mijn bloed doet koken.

‘Je let nooit zo op de tijd,’ herhaal ik moordlustig. ‘Je meent het.’

‘Ik lever wel direct het bewijs, hè?’ Hij grinnikt weer. Het vrolijke geluid rommelt in mijn oor, en ondanks de al vrij aangename temperatuur krijg ik kippenvel. Van afschuw, natuurlijk. Duh.

Hij vervolgt: ‘Dan zie ik dit telefoontje maar als de jetlag die inkickt.’

‘Dit is niet grappig, Mees,’ zeg ik gepikeerd. ‘Om half twaalf moeten we er zijn, en vóór die tijd zouden we mijn wensen nog samen doorspreken. Ik heb hier speciaal vandaag vrij voor genomen. Red je het om hier binnen een kwartier voor de deur te staan? Zo niet, dan moet ik ander vervoer regelen.’ Ineens zie ik alle manieren voor me waarop dit mis kan gaan, aangezien het concept ‘op tijd komen’ voor Mees slechts een vriendelijke suggestie is en ik daadwerkelijk een tijd heb afgesproken met de auto-

dealer. ‘Weet je, ik denk dat ik dat sowieso maar doe – ik kan wel met de bus. Dan moet ik denk ik een stukje lopen naar dat industrieterrein, maar het kan nooit ver zijn...’

‘Nee, nee,’ valt Mees me in de rede. Hij klinkt gehaast. Ik hoor wat geritsel, en in gedachten zie ik voor me hoe hij het dekbed terugslaat en zijn benen uit bed zwaait, om vervolgens zijn voeten op een smoezelig tapijt vol vlekken en vuile was te planten. (Oké, dat laatste verzin ik er zelf bij, want ik ben nog nooit bij hem thuis geweest en dat hou ik graag zo. Hij lijkt me gewoon typisch zo’n man die zijn huishouden niet op orde heeft.)

‘Een kwartier,’ herhaalt hij, volgens mij meer in zichzelf dan tegen mij. ‘Dat moet lukken. Tot zo!’

‘Tot zo.’ Ik hang op, sluit mijn ogen en adem dan scherp en diep in door mijn neus.

Dit is allemaal de schuld van Rozemarijn. Waarom bemoeit mijn zus zich toch altijd met mijn zaken? En belangrijker: waarom sta ik dat meestal nog toe ook?

Een kwartier later sta ik nog steeds te wachten, terwijl mijn lift in geen velden of wegen te bekennen is. Ik moet echt leren nee te zeggen tegen mijn zus. Bij de meeste mensen heb ik geen enkele moeite met het aangeven van mijn grenzen. Mijn ex-vriend, die behoorlijk jaloers bleek te zijn, gaf ik zonder meer de bons. Maar bij Rozemarijn...

Met mijn lippen op elkaar geknepen diep ik mijn mobiel weer op uit mijn tas en druk ik opnieuw op het groene telefoontje. Hij gaat over – vier, vijf, zes keer – en dan wordt er opgenomen.

‘Met Mees.’

Verdorie, ik hoor helemaal geen autogeluiden op de achtergrond. Zou die lapzwans nou gewoon nog thuis zijn?

‘Waar blijf je?’ bits ik. ‘Binnen een kwartier, hadden we afgesproken, en inmiddels sta ik toch echt al achttien minuten...’

‘Of nou ja, de voicemail van Mees, dan,’ onderbreekt zijn stem me.

Ach, krijg de klere.

‘Ik kan momenteel de telefoon even niet opnemen,’ gaat hij veel te vrolijk verder. ‘Waarschijnlijk ben ik keihard aan het timmeren of sta ik onder de douche vals met ABBA mee te zingen...’

Bijna grommend van frustratie druk ik ’s werelds idiotste voicemail weg. Dat was ’m dan. De druppel. Het is klaar, ik regel mijn eigen vervoer wel. Dat had ik trouwens in eerste instantie gewoon moeten doen, in plaats van te vertrouwen op een roodharige timmer-Viking die nog nooit in zijn leven ergens op tijd is gekomen.

Maar dan, net als ik naar de bushalte wil lopen, scheurt er een donkergroene auto de hoek om. Mees begint zodra hij me ziet te toeteren en te zwaaien, alsof we ons op een druk station bevinden in plaats van in mijn uitgestorven laantje met rijtjeshuizen, kastanjabomen en een paar bloeiende meidoorns. Ik gebaar vinnig naar hem dat hij daarmee moet kappen. Wat moeten mijn burens wel niet van me denken? Vluchtig kijk ik over mijn schouder en ja hoor, ik zie de vitrage van mijn buurvrouw al bewegen. Ik klem mijn tanden op elkaar als de auto vlak voor me abrupt tot stilstand komt. Mees leunt over de passagiersstoel heen en gooit het portier al voor

me open voordat ik zelfs maar mijn hand heb kunnen uitsteken naar de deurgreep.

‘Waarom moet dat nou met zoveel lawaai?’ vraag ik, terwijl ik instap zonder hem aan te kijken.

‘Ook goeiemorgen,’ groet hij me opgewekt. ‘En je kunt je ook afvragen: waarom niet?’

‘Omdat mevrouw Vink,’ sis ik, en ik gebaar naar het huis van mijn buurvrouw, ‘echt álles in de gaten houdt en roddelt voor tien. Ze is een soort *one woman juice channel* van onze straat. En nu denkt ze dus dat ik bevriend ben met een of andere aso die luid toeterend komt aanrijden.’ Grimmig schud ik mijn hoofd.

Het blijft even stil. Dan zegt Mees verbouwereerd: ‘Nou en? Dan denkt ze dat toch lekker?’ Hij trekt soepel op en ik klik snel mijn gordel vast.

‘Jij hebt makkelijk praten. Mevrouw Vink blaast altijd alles op.’

‘Je begrijpt dat ik voorbeelden wil.’ Hij klinkt verbijstend relaxed voor iemand die zo snel de bocht om scheurt.

Ik grijp de *granny handle* vast. ‘Pas je op met je roeke-loze rijgedrag?’

‘Ik rij niet roekeloos. Dit is een heel normale rijstijl,’ verdedigt hij zichzelf. ‘Hooguit wat aan de assertieve kant.’

‘Iets minder assertief kan geen kwaad.’ Ik hoor zelf hoe snibbig ik klink, maar het kan me niet schelen. Sommige situaties vereisen een bepaalde snibbigheid. Sommige mensen trouwens ook.

‘Oké, jij je zin.’ Hij laat de auto afzakken naar een snelheid die wat mij betreft net aan de bovenkant van acceptabel valt. De bomen schieten nog steeds op vrij hoog

tempo voorbij, maar ik voel mezelf wel iets minder verkrampt gaan zitten. ‘Voorbeelden,’ helpt hij me goedmoedig herinneren.

Ondanks de verminderde snelheid houd ik mijn ogen strak op de weg gericht. ‘Iedere interactie met haar is een voorbeeld,’ mompelt ik. ‘Toen ik laatst terugkwam van een *all you can eat* met Rozemarijn, heeft ze in een paar uur tijd vier burens verteld dat ik zwanger ben.’ Ik zucht bij de herinnering. ‘Van een drieling.’

Mees grinnikt geschokt. ‘Au.’

‘En ze blijft maar volhouden dat ik een dominatrix ben.’

‘Een dominatrix,’ herhaalt hij met een duidelijk ingehouden lach.

‘Omdat ze een keer een pakketje voor me heeft aangenomen met een leren broek erin.’

‘Hoe wist zij dat er...’

‘Ze heeft het opengemaakt,’ leg ik uit, voordat hij zijn vraag af kan maken. ‘En vervolgens hield ze bij hoog en laag vol dat ze dacht dat het voor haar was. Ook al stond mijn naam erop. En ook al heeft ze het bijna uit de handen van de postbode gegrist toen die mijn tuinpad op kwam, weet ik van mijn andere burens.’

‘Ik ben blij dat ik geen burens heb,’ zegt Mees. ‘De hele dag zo in de gaten gehouden worden lijkt me de hel.’

‘Geen burens?’ Ik maak een verlangend geluidje. ‘Dat lijkt me heerlijk.’

‘Is het ook. Het dichtstbijzijnde huis staat bijna een kilometer verderop. En rondom mijn huis staan zoveel bomen dat er zelfs met een verrekijker te weinig te zien is om roddels over te verzinnen.’

‘Wacht maar tot ze een pakketje voor je aannemen.’

Nu houdt hij zijn lach niet meer in. ‘Maar ik heb dus het genoeg met een heuse dominatrix in de auto te zitten? Beetje buiten mijn comfortzone, maar wie weet hoe goed het me bevalt om me eens onderdanig op te stellen. Ik beloof je dat ik braaf alles zal doen wat je zegt.’ Ondanks de lach in zijn stem, meen ik er ook iets anders in te horen. Iets donkerders en uitdagenders, dat me recht in mijn onderbuik raakt. Dat komt om meerdere redenen als een schok. Gelukkig wordt het rare gevoel direct ongedaan gemaakt door zijn volgende opmerking. ‘Moeten we nog een *safe word* afspreken? Wat dacht je van “zwemmerseczeem”?’

Ik hou met moeite mijn gezicht in neutrale stand en zeg zo ferm mogelijk: ‘Ik hoef niets te weten over je slaapkamergewoontes, Mees.’

‘Weet je het zeker? Je buurvrouw is er waarschijnlijk wel in geïnteresseerd.’

Ik negeer zijn plagerige opmerking. ‘Doe me een lol en kom in het vervolg níet als een debiel de straat in scheuren, want niet iedereen kan zomaar ergens zonder burens gaan wonen.’

‘De volgende keer dat ik langskom, bedoel je?’ vraagt hij zonnig, en ik besef te laat dat dat inderdaad een stomme opmerking van me was. Alsof hij verder ooit een reden zou hebben om bij mij thuis te komen.

‘Ach, kop op, Madelief,’ probeert hij me op te vrolijken. ‘Nu heeft die Luistervink tenminste weer wat te kletsen. Het klinkt alsof ze verder niet echt een spannend leven heeft.’

Er valt een stilte. Inmiddels rijden we op de snelweg. Ik laat de handgreep boven de deur voorzichtig los en trek

eindelijk mijn ogen los van de weg. Voor het eerst tijdens deze rit kijk ik opzij naar hem.

Zijn haar is nog vochtig van het douchen. Natuurlijk heeft hij eerst gedoucht, denk ik. Waarschijnlijk was hij daarom zo laat. Hij heeft van dat ruige krullende bruinrode haar waar hij vermoedelijk drie borstels per week op stuk kamt. Net als ik me afvraag of het misschien zo glanst omdat hij er een strenge conditioner- en haarolieroutine op na houdt, werpt hij een blik in mijn richting. ‘Dus, wat is het plan?’

Ik trek mijn wenkbrauwen niet-begrijpend een stukje op.

‘Je klonk aan de telefoon als een ware drilsergeant, dus ik ga ervan uit dat je Operatie Auto Kopen tot in de puntjes hebt gepland,’ licht hij toe. Een hint van een glimlach speelt rond zijn lippen, en nu we zo dicht bij elkaar in de auto zitten, valt me op dat zijn ogen een bijzondere kleur groengrijs zijn die ik nog nooit ergens anders heb gezien, en dat de huid ernaast licht kreukelt in een web van lachrimpeltjes.

‘Eh,’ zeg ik, enigszins van mijn à propos door zijn plotselinge nabijheid. Mees mag dan de beste vriend van mijn zus zijn, maar ik zie hem eigenlijk maar één keer per jaar, op haar verjaardag (waar ik hem zo veel mogelijk probeer te ontwijken, omdat zijn eeuwige vrolijkheid op mijn zenuwen werkt), en verder soms toevallig bij haar thuis, maar die ontmoetingen zijn kort en op twee handen te tellen. Inwendig geef ik mezelf een standje dat ik hier als een demente goudvis naar hem zit te staren. ‘Natuurlijk heb ik een plan,’ zeg ik, en het komt er iets botter uit dan ik wil.

‘Mooi zo,’ zegt Mees, en hij richt zijn aandacht weer op de weg. Hij mindert vaart omdat de auto voor ons remt. ‘En ga je dat plan ook met me delen, of word ik geacht in de afgelopen tien minuten telepathische krachten ontwikkeld te hebben en word je weer boos op me als dat niet zo blijkt te zijn?’

Ik voel mijn wangen warm worden. Waarom voelt het alsof we elkaar net minutenlang hebben aangestaard in plaats van slechts twee seconden? En waarom zou dat me überhaupt iets doen?

‘We gaan eerst ergens iets drinken, zodat we onze aanpak kunnen doorspreken,’ antwoord ik kortaf. ‘Ik wilde samen een leuke koffietent in het centrum opzoeken, maar aangezien we door jouw slechte planning nu íéts meer haast hebben, lijkt die Van der Valk langs de snelweg me een betere keuze.’

‘De beste keuze, zelfs,’ zegt Mees, mijn stekelige opmerking opgewekt negerend. Het is ongelofelijk, maar hij lijkt volledig op zijn gemak. Ondertussen weet ik me geen houding te geven, en dat terwijl hij degene is die zich ver-slapen heeft. Het zou andersom moeten zijn.

Ik laat mijn ogen door zijn auto dwalen om mijn gedachten af te leiden van de situatie. Zo te zien is het een oudje, met een vintage houten dashboard en stoelen van beige leder die duidelijk betere tijden gekend hebben. ‘Goh, ik had verwacht dat zo’n autogek als jij wel iets nieuwiers zou rijden,’ merk ik op.

Mees’ mond vertrekt zich tot een grijns. ‘Oké, vertel: wat is dit dan voor auto, Madelief?’

‘Een, eh...’ Ik kijk om me heen, op zoek naar een merk-naam. ‘Een ouwe groene?’

Hij schiet in de lach. Het is een diep en rollend geluid. 'Je bedoelt een Jaguar XJ uit 1997 in het klassieke British Racing Green?' informeert hij dan.

Ik haal mijn schouders op. 'Sorry, ik weet niks van auto's. Er is een reden dat jij meegaat, hè? Maar geef toe: hier zit niet eens een cd-speler in.'

'Maar wel prachtige originele wortelnotenhouten panelen,' zegt hij, gebarend naar het glanzende hout. 'En kijk.' Hij wijst naast zich naar de plek waar een thermosbeker staat. 'Dit waren vroeger van die grote asbakken, maar ik heb ze om laten bouwen tot bekerhouders. Daar heb je tenminste wat aan als je het moet hebben van cafeïne in plaats van nicotine.'

Ik werp gehoorzaam een blik op de cupholders, maar ik kan er niets bijzonders aan ontdekken. Toch knik ik uit een gevoel van verplichting, aangezien hij hier duidelijk erg enthousiast over is. 'Mooi hoor.'

Weer schiet Mees in de lach. God, wat irritant is hij toch.

'Je vindt het duidelijk allemaal maar niks. En dat is niet erg, ik moet je zelfs wel gelijk geven,' zegt hij. 'Ken je dat grapje over dat je geen boot moet willen hebben, maar liever vrienden met een boot, zodat jij al dat dure onderhoud niet hoeft te doen?' Hij schenkt me een snelle, gemuseerde blik. 'Nou, zo is het eigenlijk ook om een Jaguar te hebben. Begrijp me niet verkeerd: het is een fantastische auto, zolang je hem maar wekelijks naar de garage brengt voor onderhoud.'

'O. Dat klinkt niet zo positief,' zeg ik zo diplomatiek mogelijk. 'Waarom heb je hem dan?'

'Omdat het een Jaguar is,' antwoordt hij.

‘En... wat is daar zo speciaal aan?’

Mees houdt zijn blik op de weg gericht, maar aait ondertussen dromerig over het stuur. ‘Sommige jongetjes fantaseren als ze klein zijn over een Ferrari of een Lamborghini, maar voor mij was een Jaguar helemaal de bom. Dus toen ik deze tegenkwam op het moment dat mijn bedrijf net aardig begon te lopen...’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik kon het niet helpen. Ik moest ’m hebben.’

‘Maar waarom dan een Jaguar, en niet een...’ Ik probeer een automeerk te bedenken, maar mijn ogen kiezen precies dit moment om te blijven hangen bij Mees’ hoge, hoekige jukbeenderen, en daardoor ontstaat er een kleine storing in mijn hersenen. Ik heb zojuist ontdekt dat hij daar een paar sproetjes heeft en ik weet niet precies waarom, maar dat fascineert me ineens mateloos. ‘...een andere auto?’ vul ik zwakjes aan.

Hij trekt toegeeflijk zijn ene mondhoek op. ‘Rondkaren in je eigen Jaguar is alsof je rijdt op een chic, duur, gestroomlijnd renpaard.’ Hij denkt even na, en voegt er dan aan toe: ‘Alleen breekt het paard wel zo ongeveer elke keer dat je de stal verlaat een been.’

Ik kan er niets aan doen: een giechel borrelt op in mijn keel. En dan nog een. Mees werpt een blik opzij en zegt klaaglijk: ‘Ja, lach er maar om. En ik zit hier met een torenhoge dierenartsrekening, hè?’

Voordat ik een gevat antwoord heb kunnen bedenken, rijden we een afrit op. Pas op dat moment besef ik dat we al een behoorlijk poosje op de snelweg zitten en dat we zelfs al bij de Van der Valk zijn aangekomen. Normaal let ik toch wel iets beter op.

Mees draait de auto behendig achteruit een parkeer-

plek in. ‘Wacht even,’ zegt hij terwijl hij de motor afzet, en het volgende moment is hij de auto al uit. Ik frons en reik naar de hendel van het portier, maar voordat mijn vingers contact met het chroom hebben kunnen maken, vliegt de deur open. ‘Mevrouw,’ zegt Mees, en hij biedt me zijn hand.

In plaats van zijn hand aan te nemen, sta ik zelf op uit de auto. ‘Bedankt, maar ik heb geen hulp nodig,’ zeg ik in het voorbijgaan.

‘Behalve dan met het uitzoeken van een auto,’ voegt Mees er achter mijn rug opgewekt aan toe. Ik negeer hem en loop door. Hij doet de auto op slot en heeft slechts een paar zevenmijlspassen nodig om me in te halen.

Het voelt wat onwennig om naast elkaar naar de ingang te lopen. Ik had het net niet zo in de gaten omdat we in de auto allebei zaten, maar Mees is echt een stuk langer dan ik. Ik probeer me andere gelegenheden voor de geest te halen waarbij ik zo dicht naast hem heb gelopen of gestaan, maar als die er al zijn, heb ik destijds niet op zijn lengte gelet. Waarom is het me in al die jaren nooit opgevallen dat hij boven me uittorent? Als ik naar hem opkijk, zie ik een glimp van witte tanden vanachter zijn baard.

Eenmaal binnen zoeken we een plekje bij het raam. Ik ben al gaan zitten als ik zie dat Mees de stoel tegenover me naar achteren heeft getrokken en bevroren staat in een uitnodigend gebaar.

Oh, for fuck's sake.

‘Ik ben prima in staat om mijn eigen stoel aan te schuiven, hoor,’ bijt ik hem toe. ‘Hou op met galant doen.’

‘Je hebt gelijk,’ zegt hij, en hij neemt plaats met zijn gezicht net niet helemaal in de plooi. ‘Hoe durf ik.’

Als blikken konden doden, lag Mees nu stuiptrekkend op de grond. Hij vindt zichzelf veel te grappig en daar erger ik me kapot aan. En waar ik me nóg kapotter aan erger, is dat mijn mondhoeken weigeren naar me te luisteren en als vanzelf omhoog willen bewegen. Met pure wilskracht dwing ik ze terug naar beneden, waardoor ik er waarschijnlijk uitzie alsof ik midden in een beroerte zit.

Gelukkig komt de serveerster ons vragen wat we willen drinken voordat Mees kan checken of mijn spraak en arm wel in orde zijn. ‘Een koffie, graag,’ zeg ik, expres heel duidelijk formulerend.

‘Voor mij ook,’ zegt Mees.

Als de serveerster later onze bestelling komt brengen en hij zijn koffie net als ik zwart blijkt te drinken, kan ik niet voorkomen dat ik hardop ‘goh’ zeg.

‘Wat heb ik nu weer verkeerd gedaan?’ informeert mijn veel te opgewekte tafelenoot.

‘Niks,’ zeg ik stekelig. ‘Ik vond jou gewoon niet een type voor zwarte koffie.’

‘Waarvoor wel, dan?’

‘Weet ik veel, een latte macchiato, misschien,’ zeg ik. En als ik zijn wenkbrauw een stukje omhoog zie gaan, voeg ik eraan toe: ‘Of een kruidenthee.’

Hij schiet in de lach en neemt een slok koffie. ‘En waar baseer je dat precies op?’ Geïnteresseerd gaat hij naar voren hangen op het tafeltje. Zijn pupillen zijn een zwarte afgrond midden in een verraderlijke groengrijze oceaan en ik moet snel wegstijgen, voordat ik de neiging krijg om mezelf er met gespreide armen voorover in te laten vallen. In plaats daarvan zeg ik met een ietwat wankele stem: ‘Laten we het liever over mijn auto hebben.’

‘Ja, waarom een cabrio?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Mijn ouwe barrel is ermee opgehouden.’ En dan, voordat ik erover na kan denken, voeg ik er op geroutineerde toon aan toe: ‘RIP Gierige Gerrit.’ Pas als ik Mees’ enigszins verbijsterde blik zie, beseft ik dat ik dat hardop heb uitgesproken. ‘Sorry,’ ga ik snel verder. ‘Dat is iets wat Roos en ik altijd samen...’ Ik schud mijn hoofd. ‘Het is niks.’

‘Madelief,’ zegt Mees met een licht geamuseerde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Bied je nou je verontschuldigingen aan omdat je een grapje maakt?’

‘Nee,’ zeg ik nadrukkelijk.

Hij dwingt zijn gezicht in een serieuze stand en vouwt zijn handen. ‘Mijn oprechte deelneming met Gierige Gerrit. God hebbe zijn wiel. Wat was het voor auto?’

‘Een Hyundai i10.’ Ik wil me inhouden, maar dan voeg ik er toch maar aan toe: ‘Grijs.’

‘Ah, een uitzonderlijk stevig bakkie,’ stemt Mees begripvol in. En wanneer hij ziet dat ik hem wantrouwig aankijk, verduidelijkt hij: ‘Ik meen het. Vrienden van me zijn in zo’n broodrooster het hele Atlasgebergte doorgereden. Het autootje heeft het fantastisch doorstaan. Zelfs de ondergelopen bruggen waren geen probleem.’

‘Dat verbaast me niks. Gerrit heeft zijn waarde meer dan terugverdiend.’

‘En wat maakte hem nou zo gierig?’ informeert Mees langs zijn neus weg.

Ik voel mijn wangen wat warmer worden. ‘O, nou, je weet wel. Ik moest altijd maar betalen, hij gaf nooit een rondje terug. Benzine is ook niet gratis, hè? En hij werd steeds duurder, totdat de monteur van de garage me apart

nam en zei: “Luister meid, ik vind het helemaal prima om je karretje steeds maar op te lappen, maar misschien is het goedkoper om gewoon een nieuwe op de kop te tikken, want de reparaties worden vanaf nu alleen maar duurder.” Ik zucht bij de herinnering. ‘Ik had nooit gedacht dat het me zo zwaar zou vallen om afscheid te nemen van een auto. Een gebruiksvoorwerp, nota bene. Maar ik mis hem echt.’ Pas als de woorden mijn mond hebben verlaten, hoor ik hoe ontzettend sneu dit klinkt. ‘Een klein beetje,’ voeg ik er op luchtigere toon snel aan toe.

‘O, ik snap precies hoezeer je gehecht kunt raken aan een auto.’ Mees glimlacht meelevend. ‘Zelfs als het rotding op een gegeven moment een zwart gat veroorzaakt op je bankrekening.’ Hij heft zijn koffiekopje. ‘Op Gerrit, dan maar.’

Ik spiegel zijn gebaar met iets minder enthousiasme. ‘Juist. Maar Gerrit is dus niet meer. Nu is het tijd voor een nieuwe auto.’

Hij knikt. ‘En daarom zit ik hier. Waarom moet het een cabrio worden?’

‘O, gewoon. Leek me leuk.’

Hij vernauwt zijn ogen tot spleetjes. ‘Echt?’

Het kost me alles wat ik in me heb om niet in elkaar te krimpen terwijl ik knik en piep: ‘Echt!’

De werkelijke reden is zo kinderachtig dat ik die echt niet aan zijn neus ga hangen. Daarover ben ik niet eens eerlijk geweest tegen Rozemarijn. Het is te gênant.

De waarheid is namelijk dat ik me een paar weken geleden voor het stoplicht stond af te vragen wat dat nieuwe vreemde geluid was dat Gerrit nu weer had opgepikt, en ik een peinzende blik uit het raam wierp, recht in het vro-

lijke gezicht van de vrouw in de auto naast me. Het was een uitzonderlijk mooie late winterdag die hintte op een vroeg invallend voorjaar, en ze had het dakje van haar kleine blauwe cabrio opengedaan en zat nu met de zon recht op haar gezicht. Een zonnebril in haar bruine haar, gelakte nagels die op het stuur meetikten op de muziek en een algeheel air alsof ze enorm van het leven genoot.

Ik weet heus wel dat ik door de aanschaf van een cabrio niet ineens zorgeloos en gelukkig word. Natuurlijk. Maar het voelt alsof het een eerste stap kan zijn. Want de onver-sneden levensvreugde die die vrouw naast me bij het stoplicht uitstraalde, daar wil ik ook iets van. Al is het maar een snufje.

‘Oké,’ zegt Mees. ‘En wat zijn je eisen voor de cabrio die je wilt kopen?’

Ik denk even na. Dan zeg ik weloverwogen: ‘Dat het dak open kan.’

Zijn rollende lach schalt door de ruimte en de bejaarden aan het tafeltje vlak bij het buffet kijken verstoord op. ‘Nogal wiedades,’ zegt hij nog nagrinnikend. ‘Maar moet het een soft- of een hardtop zijn? Hoeveel kilometer mag er maximaal op de teller staan? Heb je een favoriet automerk, of juist eentje waar je van gruwelt?’

Het dashboard van mijn hersenpan geeft een alarmmelding. *Waarschuwing: geen plan gevonden.* ‘Jij bent hier toch de auto-expert?’ werp ik tegen, in het nauw gedreven door zijn vragenvuur.

‘Maar ik kan niet in je hoofd kijken om te zien welke cabrio jij het liefst wilt.’

‘De beste, natuurlijk.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Binnen mijn budget, dan.’

‘Begrippen als “beste” zijn nogal subjectief. Een heleboel is afhankelijk van smaak.’

‘O.’ Ik bijt op mijn lip, sla mijn ogen neer en beken dan schoorvoetend: ‘Sorry, normaal bereid ik me beter voor. Het is gewoon dat... Ik heb een gestoord drukke week gehad met opdrachten, dus ik zat óf in de rechtbank, óf thuis alles uit te werken, en Rozemarijn zei dat jij alles van auto’s weet, dus ik geloof dat ik het per ongeluk gewoon heb... losgelaten.’ Mijn hele lijf voelt kriebelig van het ongemak dat ik dit moet toegeven. ‘Dat doe ik eigenlijk nooit, en nu weet ik weer waarom. Het loopt helemaal in de soep, en tijd om me er nu nog in te verdiepen is er niet meer. Shit. Ik heb er een puinhoop van gemaakt.’

Dan voel ik de druk van een grote, stevige hand die warm op de mijne wordt gelegd. ‘Hé.’ Ik kijk op en Mees glimlacht opbeurend naar me. ‘Geen zorgen. Ik ga je gewoon een heleboel vragen stellen, en jij hoeft alleen maar zo intuïtief mogelijk te antwoorden. Dit komt helemaal goed.’ Hij knijpt even in mijn hand en ik voel de ruwe eeltplekken op zijn vingers en handpalmen tegen mijn huid schuren. Zijn glimlach is bijna té perfect met die grote, witte tanden die ook nog eens allemaal kaarsrecht staan, maar dan valt me op dat er van één voortand een klein hoekje is afgebroken. En misschien is dat wel wat me het vertrouwen geeft om te knikken en me over te geven aan zijn vragenvuur.

Of misschien is het die irritante ‘alles komt goed’-houding van hem die ik zowaar begin te geloven, wie zal het zeggen?

Twintig minuten later heb ik een stuk duidelijker in mijn hoofd wat ik wil. Mees blijkt goed te zijn in bondig

de voors en tegens van een belangrijke beslissing opsommen, waardoor het makkelijker is om knopen door te hakken. Pas wanneer ik zeg dat ik ga afrekenen, laat hij mijn hand los. Blijkbaar had hij die de hele tijd nog vast, besef ik verbaasd.

‘Geen sprake van,’ zegt Mees. ‘Ik betaal.’

‘Mees, ik ga straks een hele auto kopen,’ kaats ik terug. ‘Deze paar euro kan mijn bankrekening écht wel lijden.’

‘Weet je het zeker? Wat als je straks preciés het geld van twee kopjes koffie tekortkomt?’ Zijn ogen glinsteren. ‘Plus, ik wil natuurlijk niet jouw nieuwe Gierige Gerrit worden.’

‘Tot nu toe kost jij me aanzienlijk minder geld dan Gerit,’ stel ik hem gerust. ‘Wel meer energie, trouwens.’ Als hij me met puppyogen aankijkt, moet ik toch lachen. ‘Oké, jij je zin. Aan jou de eer.’

Het voelt vreemd om naast hem te staan terwijl hij zijn pinpas trekt bij de kassa en vriendelijk over koetjes en kalfjes babbelt met de serveerster. Hij staat zo dicht bij me dat ik zijn frisse aftershave kan ruiken, en een hint van geurige hars, die waarschijnlijk vanzelf bij je gaat horen als je elke dag van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat met hout werkt. Zijn mouw schuurt langs de mijne en hij grijnst opzij naar me, alsof het zo hoort. Alsof hij ieder moment zijn arm om me heen kan slaan en me tegenover de serveerster zijn vriendin kan noemen. En ik weet niet eens of ik dat wel echt vervelend zou vinden.

Die rare gedachte dwing ik snel naar de achtergrond. Eenmaal terug bij de auto houdt Mees het portier voor me open. Als we van de parkeerplaats weggrijden, zie ik in

de zijspiegel een vreemde donkere plek op het asfalt. Bezorgd vraag ik: 'Is dat... een olievlek?'

'Nee hoor,' verzekert Mees me zonder zelfs maar achter zich te checken waar ik het over heb. 'Mijn Jag lekt geen olie. Hij bakent gewoon zijn territorium af.'